

کدام مبارزه و مبارزه برای چه هدفی؟

فردا ۲۵ اردیبهشت، دانشگاه های بسیاری در سراسر کشور جهت برگزاری تجمعات اعتراضی و ضد حکومتی اعلام آمادگی کرده اند.

خفقان و سرکوب عمومی حاکم بر جامعه از یک طرف که هم زمان با طرح حذف یارانه ها و اعمال فشار مضاعف اقتصادی بر مردم که منطبق با سیاست های نئولیبرال سرمایه جهانی است و تبعیض جنسیتی و اسلامیزه کردن دانشگاه ها از سوی دیگر، مجموعه شرایطی را ایجاد کرده است که در فضای افشای جنبش مبارزاتی مردم، بار دیگر دانشگاه ها نقش پیشروی خود را ایفا کنند. در چنین اوضاع و احوالی است که چشمان خسته ی جامعه ی استبداد زده ی ایران، به دانشگاه ها و فریاد های دانشجویان فعال دوخته شده است.

در چنین فضایی نخستین پرسشی که به افکار خطور می کند این است که **کدام مبارزه و برای چه هدفی؟** این سوال -با توجه به شرایط سیاسی ایران در دو سال اخیر- بسیار برجسته است. قطعاً مبارزه ی دانشجویان به عنوان جنبشی که در فضای سیاسی موجود کماکان امکانات سازماندهی بیش تری در اختیار دارند نیز با این سؤال مواجه است!

امروز مردم ایران و به گونه ای مشخص جوانان و دانشجویان، تجربه ی مبارزاتی زنده ای از دو سال مبارزه ی تمام عیار با رژیم را دارند. تجربه رزم و نبرد خونین و جانباختن در خیابان برای مردم بسیار تازه است. بعد از فروکش نسبی مبارزات خیابانی، بسیاری از خود پرسیدند و هنوز می پرسند که بر سر خیزش مردم و مبارزات ملیونی و هزاران نفری مردم چه آمد؟

امروز مردم ایران و بطور مشخص جوانان و دانشجویان، این را خوب می دانند که مبارزه با چنین رژیمی با سازش و برجسب سکوت معنا ندارد. این نکته درونی شده است که این رژیم که با خودی های خود چنین و چنان می کند، در برابر مردمی که غیرخودی محسوب می شوند با گلوله و زندان پاسخ می دهد. این درک رفته رفته همه گیر می شود که با اتکاب قانون اساسی و پای بندی به این نظام، برگشت به " دوران طلایی " خمینی و برپایی راهپیمایی سکوت چیزی عوض نخواهد شد و نه تنها دست آوردی برای مردم ندارد که به تثبیت بیش تر نظام سلطه و سرکوب منجر خواهد شد.

مبارزه ی مردم و دانشجویان باید راه مستقل خود، شعار مستقل خود و پرچم مستقل خود را داشته باشد. باید از سیطره باندهای حکومتی سابق و مخالفان امروز خارج شود و صدای دیگری را نمایندگی کند. هرچند بسیاری از هم راهان و هم کاران راه سبز امید و رهبری سبز به این فراخوان دامن زده و فضای مجازی را از آن خود کرده اند اما فقط در صورتی می توان امیدهای مردم را زنده کرد و طرحی دیگر انداخت که با هوشیاری و آگاهی به این خط تماماً ورشکسته تن نداد. باید مبارزه مستقل خود را سازمان داد و با تکیه بر پیشروترین اقدار جنبش های دانشجویی، کارگری، زنان و ... به آن دست یافت. فریاد امروز ما در دانشگاه ها، فریاد و صدای مستقل کارگران، زنان و همه اقدار تحت ستم است که راه خود و آینده خود را بانگ می زنند. نه هیچ سرکوبی را بر می تابد و نه به زیر بیرق سبز سازش می رود. صدای دانشجویان، صدای امید به مبارزه ی پیگیر برای تغییر وضعیت ضد انسانی موجود است. شرایطی که در آن واژگان سرکوب، زندان، اعدام، ستم جنسیتی و ملیتی و مذهبی و ... و استثمار از معنی تهی شوند. پرچم مبارزه ما بر خود نشان آگاهی و رهایی را دارد.

پس در مبارزه ی خود سوال **"چه مبارزه ای و مبارزه برای چه هدفی؟"** را به روشنی پاسخ می دهیم:

مبارزه ی آگاهانه و مستقل برای تغییر شرایط موجود